

Euro: en la bona direcció

JOSEP OLIVER ALONSO*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.05.10

La resposta dels mercats al paquet d'estabilització de l'euro (750.000 milions d'euros) i a les mesures de suport del Banc Central Europeu (BCE), tant del mercat de deute públic com injectant nova liquiditat als mercats (extensió a tres i sis mesos de les operacions de préstec a tipus d'interès fix i sense límit de quantitat i acords amb els bancs centrals mundials per subministrar-se divises entre si), semblen posar punt i seguit a la crisi de la setmana anterior. Són les actuacions decidides en les últimes hores.

A diferència de dilluns passat, quan els mercats van fer cas omís del paquet de salvament de Grècia, l'anunciat dilluns a la matinada (el BCE no va emetre el seu comunicat fins poc després de les tres de la matinada) ha sorprès els mercats per la seva magnitud i les institucions que s'hi han embarcat, en especial, l'activa presència del BCE.

Està bé el que s'acaba bé. Però, la crisi en curs ¿es pot donar per acabada? De cap manera. L'àrea de l'euro, recolzada per la resta de la Unió Europea, cal dir-ho tot (que aporta uns 60.000 milions del total), ha guanyat temps, ha calmat els mercats, i ha afirmat amb la seva decidida acció que no tolerarà ni una crisi del deute públic ni del privat. Però els problemes que subjauen al que va passar la setmana passada, i que s'anaven creant des del febrer passat, no s'han resolt.

Pel que fa a Espanya, la necessitat de procedir acceleradament amb el programa de consolidació fiscal s'ha tornat a posar de manifest. I la

ministra Elena Salgado ha hagut d'anunciar l'avançament de mesures de retallada fiscal (o d'augment impositiu) anunciades fa uns mesos: 15.000 milions de reducció del dèficit per sobre del previst amb anterioritat. Cosa que implica un menor creixement per a Espanya durant els pròxims anys, de manera que el període de lenta digestió dels excessos de deute privat es prolongarà potser més del que desitjaríem. Això ha de quedar clar per als agents socials i polítics: el problema d'Espanya no radica en uns especuladors que, segur, s'han intentat aprofitar d'unes circumstàncies favorables.

El nostre problema és el resultat d'un comportament poc raonable, amb un excés d'endeutament del sector privat fins a la crisi. I de la inevitable intervenció del sector públic, un cop aquesta va començar. Els dos problemes continuen aquí, amb pla de salvament o sense. Aquest ens permet ordenar la casa d'una manera menys desordenada.

Però l'ajust és del tot inevitable. I ha de començar pel sector públic. Convindria que ningú ho oblidés.

* Catedràtic d'Economia Aplicada de la UAB